

PESMI ŠTIRIH ...

uprizoritev pesmi štirih sodobnih slovenskih pesnic

BARBARA KORUN / TAJA KRAMBERGER / KATJA PERAT / JANA PUTRLE SRDIČ

SREDNJA VZGOJITELJSKA ŠOLA IN GIMNAZIJA LJUBLJANA
SVŠGL

Uprizarjajo dijakinje in dijaki 1., 2. in 3. letnika
umetniške gimnazije, dramsko-gledališke smeri.

Režiserka: **Mojca Dimec**

► Videastka: **Ana Čigon** ► Koreografinja: **Sinja Ožbolt** ► Dramaturška svetovalka: **Andreja Kopač**

► Avtor glasbe: **Matjaž Predanič** ► Pevska voditeljica: **Alenka Bobek** ► Mentorica za scenografijo: **Irena Pivka**

► Lektorica: **Barbara Žefran** ► Kostumografinja: **Urška Recer** ► Oblikovalec luči: **Grega Mohorčič**

► Tehnični voditelj: **Marko Levičnik** ► Oblikovalke in oblikovalci frizur: **Srednja frizerska šola Ljubljana**

► Fotografinja: **Nada Žgank** ► Oblikovalka tiskovin: **Tanja Radež**

► Producent: **SVŠGL, ravnatelj Alojz Pluško**

Dvorana »28 a«, Kardeljeva ploščad 28 a, Ljubljana

Premiera: **sreda, 3. februarja 2016 ob 19.00**

Ponovitve: **četrtek, 4. februarja 2016 ob 12.00 in 13.45**

petek, 5. februarja 2016 ob 12.00 in ob 18.00 / za izven

četrtek, 11. februarja 2016 ob 18.00 / za izven

petek, 12. februarja 2016 ob 10.45 in ob 16.40 / okrajšano za Informativne dni 2016/17

sobota, 13. februarja 2016 ob 10.45 / okrajšano za Informativne dni 2016/17

OB PESMIH ŠTIRIH ...

Mojca Dimec

Za letošnjo uprizoritev dijakinj in dijakov 1., 2. in 3. letnika dramsko-gledališke smeri sem izbrala pesmi štirih sodobnih slovenskih pesnic in jo naslovila z že znanim naslovom kot *Pesmi štirih ...* (s tripičjem). Naslov brez tripičja nas seveda poveže s prelomno zbirko slovenske poezije, ki je leta 1953 z velikimi slovenskimi pesniškimi imeni: Janez Menart, Ciril Zlobec, Kajetan Kovič in Tone Pavček odprla pot v intimizem, v moderno poezijo, ki je opozorila na posameznikovo refleksivno osmišljanje življenjskih vprašanj. Tripičje pa je ločilo, ki se rabi kot znamenje izpusta in če je del naslova, z njim želim opozoriti na več stvari. Najmanj na izpust, da je nekaj izpuščeno, da manjka, da ni, namesto da je, kar je dejstvo in s čmer se ženske in njihova literarna ustvarjalnost od nekda ali vsaj že zelo dolgo soočajo.

S pomočjo pesmi štirih slovenskih sodobnih pesnic Barbare Korun, Taje Kramberger, Katje Perat in Jane Putrle Srdić (izbranih bolj po intimnem navdihu kot z željo po kakršnem koli kanoniziranju, povelečevanju ali prespraševanju logičnosti, pravilnosti ali smiselnosti izbire) dijakinje in dijaki vstopajo v mnogotere sodobne angažirane eksistencialne položaje in spoznavajo imaginativno moč sodobne poezije, ki jo pišejo ženske ... Artaudovsko, nekje na pol poti med gibom in mislijo, kjer odigrajo svojo vlogo tudi intonacije, poseben način izgovorjave ... Mimo slišnega jezika zvokov v vidni jezik predmetov, premikov, drž in gibov, svetlobe, videa, scene ...

V prostih asociacijah, v zvokih besed, ki rešujejo uprizoritvene naloge.

S tovrstnim izborom poezije zaključujemo krog uprizoritev, ki smo jih še kot nova dramsko-gledališka gimnazija v Ljubljani, v povezavi s smerjo sodobni ples, začeli leta 2013 z uprizoritvijo *Lastne sobe 1 in 2*. Takrat smo tematiko izbrali iz leta 1929 natisnjene majhne knjižice, esejskega zapisa Virginie Woolf *Lastna soba*, se ukvarjali s podobnim vprašanjem ali izhodiščem kot avtorica; kaj se dogaja z ženskami in leposlovjem, zakaj je tako malo ženskih avtoric v zgodovini književnosti. Namesto učene razprave je Virginia Woolf ženskam prijazno povedala, naj pijejo vino in imajo lastno sobo, in pokazala pomen materialnih dobrin za umetniško ustvarjanje. To pomeni, da moramo imeti denar in lastno sobo, mir in svobodo (emancipacijo), če hočemo pisati. A se ne glede na to, da so ti pogoji, o katerih je sanjala Virginia Woolf, večinoma izpolnjeni, še vedno najde kdo in vpraša, zakaj je tako malo imen ženskih avtoric, naprimer v učbenikih, zakaj je ženski literarni atlas še vedno prazen ...

Za uprizoritev *Lastne sobe 1 in 2* smo črpali primere iz zgodovine 2. polovice 16. stoletja, oživljali domnevno Shakespearovo sestro Judith in hkrati razmišljali o poziciji žensk v sodobni družbi. Kako pa se danes počutimo ženske, ne samo znotraj leposlovja, pisateljstva, pesništva, umetnosti, gledališča ... temveč tudi, kako se na osnovne zahteve po pravici ženske do duševne, telesne, intelektualne integritete in do iskanja lastne identitete, odzivamo zdaj? Tudi letos s tem razmislekom nadaljujemo, le da v Pesmih štirih ... ponujamo primere iz 21. stoletja. Naša snov je sodobnejša, gre za poskus, kako z gledališkim vstopanjem v sodobno poezijo, ki jo pišejo ženske, opazovati sodobno domačo družbeno konstrukcijo realnosti ...

In nenazadnje gre za učno uprizoritev, posredujemo nova znanja, ne samo uprizoritvena in literarno-zgodovinska, tudi pravopisna, najmanj to, da je pred tremi pikami, če so končno ločilo, presledek, mogoče kot prostor premisleka o tistem, kar kolektivno izpuščamo, zamolčimo ali spreminjamo ...

SCENOSLED:

1. Katja Perat, **Manifest za novi vitalizem** (Iz zbirke *Najboljši so padli*, 2011).

1. letnik: Sara Bašič, Brita Bautin, Živa Brglez, Manca Dečman, Ana Hribar, Nika Hribernik, Žan Kos, Luka Kotnik, Suzana Krevh, Karin Kristan, Maja Kunaver, Laura Lavrič Cascio, Nika Logar, Tim Luznar, Dunja McGuinness, Anže Orešnik, Liza Parazajda, Amadea Pristavec, Nataša Rašetarevič, Bor Ravbar, Lara Rošker, Maruša Selan, Jerica Smrečnik, Cristal Šraj, Kaja Urbančič, Brina Vozelj, Tinkara Čujec Vrbinc, Barbara Zajec, Nina Žerdin

Videastka: Ana Čigon

Glasbeni opremljevalec: Matjaž Predanič

2. Katja Perat, **Prikupno neokusni** (Iz zbirke *Najboljši so padli*, 2011).

3. letnik: Ivana Aleksić, Blaž Andrašek, Leon Bedjanič, Tina Černuta, Klemen Kovačič, Julita Kropec, Rene Markič, Lara Mlakar, Tadeja Peternel, Iva Štefanija Slosar in gibalke: Živa Bizovičar, Monika Novak, Ana Ule, Lara Zebić

Video: Ivana Aleksić, Blaž Andrašek, Živa Bizovičar, Tina Černuta, Lara Drinovec, Anja Jug, Kaja Kokalj, Klemen Kovačič, Julita Kropec, Pia Lapanja, Karin Markovič, Lara Mlakar, Monika Novak, Tadeja Peternel, Tina Resman, Iva Štefanija Slosar, Ana Ule, Hana Vrtovec, Lara Zebić, Veronika Železnik, Lucija Žerovnik

Mentorica za video: Ana Čigon

Glasbeni opremljevalec: Matjaž Predanič

Koreografinja: Sinja Ožbolt

3. Taja Kramberger, **Vsak mrtvi ima ime, Navodilo za uporabo barab in Od kod sem?** (Vse iz zbirke *Z roba klifa*, 2011). in **Jana Putrle Srdic, Popoldne v Kopru** Iz zbirke (*Lahko se zgodi karkoli*, 2007).

2. letnik: Karin Ahčin, Patricija Buh, Laura Cankar, Hana Drofenik, Helena Fajfar, Veronika Francelj, Tjaša Intihar, Doroteja Juričan, Anja Keber, Kaja Kopitar, Urška Kovač, Aleš David Ljoljo,

Anabela Mišeljić, Julija Mišič, Maruša Mlakar Otolani, Taja Modic, Ivana Kristina Mohar, Aljoša Nikolić, Lucija Ostan Vejrup, Jaka Palčič Vilfan, Liza Ramoveš, Urška Rožman, Nastja Sirk, Aljaž Skarlovnik, Tamara Šmit, Anže Testen, Ksenija Toš, Maja Tuma, Nika Vajhandl, Anamaria Varga Okorn, Loredana Hana Vogelj, Andraž Žigart

Video: Ivana Aleksić, Blaž Andrašek, Živa Bizovičar, Tina Černuta, Lara Drinovec, Anja Jug, Kaja Kokalj, Klemen Kovačič, Julita Kropec, Pia Lapanja, Karin Markovič, Lara Mlakar, Monika Novak, Tadeja Peternel, Tina Resman, Iva Štefanija Slosar, Ana Ule, Hana Vrtovec, Lara Zebić, Veronika Železnik, Lucija Žerovnik

Fotografije za video *Od kod sem?* so prispevali dijaki in dijakinje 2. g in 3. g iz zakladnice svojih družinskih fotografskih albumov.

Snemalke in snemalci (Koper, 5. december 2015): Ivana Aleksić, Blaž Andrašek, Klemen Kovačič, Julita Kropec, Iva Štefanija Slosar, Hana Vrtovec

Mentorica za video: Ana Čigon

Glasbeni opremljevalec: Matjaž Predanič

Mentorica za gib: Sinja Ožbolt

4. Barbara Korun, **Nekdo ima rad tole hišo ...**

(Iz zbirke *Koderjana. Čečica, motnjena od ljubezni*, 2014).

3. letnik: Ivana Aleksić, Blaž Andrašek, Leon Bedjanič, Tina Černuta, Klemen Kovačič, Julita Kropec, Rene Markič, Lara Mlakar, Tadeja Peternel, Iva Štefanija Slosar in gibalke: Živa Bizovičar, Monika Novak, Ana Ule, Lara Zebić

Video: Klemen Kovačič, Monika Novak, Tina Resman, Hana Vrtovec, Lucija Žerovnik

Mentorica za video: Ana Čigon

Koreografinja: Sinja Ožbolt

5. Taja Kramberger: **XIX.** (Iz zbirke *Z roba klifa*, 2011)

Pojejo: Rene Markič, Tina Resman, Veronika Železnik in dijakinje in dijaki 1., 2. in 3. letnika

Pevska voditeljica: Alenka Bobek

Glasbeni opremljevalec: Matjaž Predanič

Koreografinja: Sinja Ožbolt

PESMI ŠESTDESETIH ...

*Nastale kot aktivnostna dijaška
umetnostna reakcija
na pesmi štirih ...*

Zbrala in uredila: Andreja Kopač

MANIFEST ZA NOVI VITALIZEM

Kolektivna pesnitev, 1. g

Novi vitalist ve,
da je kriv, ampak ne ve, zakaj.
Novi vitalist ve,
da ga bo detektiv odkril,
ker je detektiv dober.
In detektiv ve, da so za Božička dobri mleko in piškoti,
sploh če jih pripravi Ana Hribar.

Novi vitalist ve,
da je v flaši pomarančni sok,
In novi vitalist ve,
da Luka reče: »Pičku mater.«
In novi vitalist ve,
da ga bo njegova mama slišala,
In Lukova mama ve, da je Luka spodoben fant.

Novi vitalist je pri zdravniku kot na trnih,
ima hišo in celo zobno ščetko na baterije,
a ne more govoriti, ker ima v ustih tampone.
Zato samo nemočno leži na zobozdravniškem stolu,

Avtorice in avtorji:

Sara Bašič, Brita Bautin, Živa Brglez, Manca
Dečman, Ana Hribar, Nika Hribernik, Žan Kos, Luka
Kotnik, Suzana Krevh, Karin Kristan, Maja Kunaver,
Laura Lavrič Cascio, Nika Logar, Tim Luznar, Dunja
Mcguinness, Anže Orešnik, Liza Parazajda, Amadea
Pristavec, Nataša Rašetarevič, Bor Ravbar, Lara
Rošker, Maruša Selan, Jerica Smrečnik, Cristal Šraj,
Kaja Urbančič, Brina Vozelj, Tinkara Čujec Vrbinc,
Barbara Zajec, Nina Žerdin

medtem ko mu vrtajo po zobeh.
Pri zobozdravniku je največja muka,
da imaš ves dan omrtvičena usta.
Ni fer, da ko si malo starejši,
pri zobarju ne dobiš več šampiljke ali bonbončka.

Vitalizem — stari, novi, prejšnji, zdajšnji?
Zdravje, bolezen, sonce, luna.
Potrebujem novo zobno ščetko!

Okna me spomnijo na stene, ki se delajo, da niso stene.

Bedna življenja domnevnih intelektualcev,
ki mislijo, da so zaradi svojega doktorata nekaj več,
a kljub temu pri zobozdravniku trpijo.

Zobozdravnik, sveder, klešče, bolnica ...
Pojma nimam, kaj je manifest.

Škripanje zob, nabasana usta, kri, bolečina, tečna zobozdravnica, pošast v Evropi,
kletvice, bela barva, tiktakanje ure, galerija ...
Zobar, teroristi, novi vitalisti,
kot da smo vojaško usmerjeni,
čeprav smo v prvem delu umirjeni.

To je novi vitalist.
On ima stripe in hodi k zobozdravniku.
Novi vitalist ima lepo življenje.
Bodi kot novi vitalist.

DRUGI PRIROČNIK ZA UPORABO BARAB

Kolektivna pesnitev, 2. g

A sploh vemo, kaj je to?

Omertanija, antiintelektualna brezna,

arhigulag, arhipelag fenzin.

Apostazija – pizdarija?

Če primeš jo pod krilo, ti vrne drago za milo.

Baraba je – barabe ni, ker na tleh leži!

Ime je! Imena ni! Kdo si ti?

Na koncu umremo vsi.

Pesniška sekcija meni je lekcija.

Zasebnosti ni. Poznajo te vsi.

V grobu ležim, se ne prebudim.

Čista duša telo zapusti, medtem ko truplo troni.

Ko bi bilo na svetu vsaj toliko feminizma,

Kolikor ga je v tej predstavi!

Osebo je politično,

politično je državno,

državno je svetovno,

svetovno je enakopravno,

enakopravno je osebno!

Z namigovanjem je težko pridobiti, kar je lahko.

Z namigovanjem na barabe ne bo diplome!

Kaj bi bilo, če bi bila tudi ženskam vcepljena patriarhalna miselnost?

Lepe pičke in poezija – to imamo vsi radi.

Z namigovanjem na barabe mogoče res ne bo diplome ...

BREZ GLEDALIŠČA PA NE BO BOLJŠEGA SVETA!

Avtorice in avtorji:

Karin Ahčin, Patricija Buh, Laura Cankar, Hana Drofenik, Helena Fajfar, Veronika Francelj, Tjaša Intihar, Doroteja Juričan, Anja Keber, Kaja Kopitar, Urška Kovač, Aleš David Ljoljo, Anabela Mišeljić, Julija Mišič, Maruša Mlakar Otolani, Taja Modic, Ivana Kristina Mohar, Aljoša Nikolić, Lucija Ostan Vejrup, Jaka Palčič Vilfan, Liza Ramoveš, Urška Rožman, Nastja Sirk, Aljaž Skarlovnik, Tamara Šmit, Anže Testen, Ksenija Toš, Maja Tuma, Nika Vajhandl, Anamaria Varga Okorn, Loredana Hana Vegelj, Andraž Žigart

NEPRIKUPNO OKUSNI

Kolektivna pesnitev, 3. g

Ko imamo končno vsega preveč, se zavedamo, da smo vsi begunci.

Hitimo in se selimo iz bede v kič.

Obdajamo se z ogrlicami iz bombonov,

da zakrijemo, kako grdo smo oblečeni.

In ko že misliš, da je vsega konec,

dobiš napolitanke in kič okoli vratu.

Greš skozi mesto luči – kot Dunaj se ti zdi.

Dokler ni vojne pri nas, je vse v redu.

Saj je daleč stran – mi smo varni. NAROBE!

Stereotipi v vsakdanjem življenju so pogosti tako,

kakor je tema aktualna. KROG. Mogoče ni rešitve.

Kdo je danes sploh prikupen?

Vsi smo neokusni, ko bežimo ven iz svoje hiše,

ampak se kljub temu v njej čuti LJUBEZEN!

V koga si zaljubljen?

Vase, seveda.

Druge preziram, saj so v grdih pulloverjih.

Sem zato neokusen?

Seveda, seveda, seveda.

In mater, ta kič!

V bistvu ne vem, kaj je Flaubert želel povedati z Gospo Bovary.

Nisem je prebrala. Bolj mi je pri srcu ruski realizem.

Dostojevski je bil res dober.

Bundes liga frizura ni za punce?

Ampak jaz bi jo nosila, ker se mi zdi, da mi paše.

Itak gre čez čas vse v nič.

Avtorice in avtorji:

Leon Bedjanič, Živa Bizovičar, Tina Černuta, Lara Drinovec, Anja Jug, Kaja Kokalj, Klemen Kovačič, Pia Lapanja, Rene Markič, Lara Mlakar, Monika Novak, Tina Resman, Iva Štefanija Slosar, Ana Ule, Hana Vrtovec, Lara Zebič, Veronika Železnik, Lucija Žerovnik.

Begunec — najboljši sosed!
Evropski kič, preprosto več za vas!
Nemci več kot FER!
Ruski realizem, ceneje ne gre!
Takšna okna imel bi tudi jaz!

Nekdo ima rad to hišo!
Mogoče, če bi to še bila hiša, in ne le nek grotesken odsev tam nekje v megli...
Nekdo ima rad to hišo!
Ja. Če odmisli vse uboje in posilstva in če raje gleda čez okno, kot da bi se ozrl v krvava tla.
Nekdo ima rad to hišo!
Seveda. Kot da imam jaz rada svojo sestro samo, ker se je komaj spominjam...

Vojna, begunci, obup, strel, groza.
Okoli vsega panika, vedno kurativa namesto preventive.
Jok, stok. Zdi se, kot da nam trpljenje paše.
Nikjer več sanj, smeha, sreče.
Povsod le denar, dokumenti, dinamit.

Hiša bi lahko stala sama
in morda si ne bi želela biti TABORIŠČE.
Umazana, pusta, mrtva.
Vendar hiša ne izbira, čeprav jo ima nekdo rad ...
Morda je špranje med kamni nekdo zamašil samo bežno.
Morda je vse laž.
Morda je kičasta hiša le TABORIŠČE.

Tako je to. Kako se ti zdi?
In seveda nam s tem iz ust začne bruhati nešteto besed o tem, kako, zakaj in s čim nismo zadovoljni,
kaj vse ni prav in kaj vse bi bilo treba izboljšati in popraviti. Ali celo KOGA!
Tako je to. Kako se ti zdi?
In seveda se nam roke in noge začnejo kar same od sebe premikati. Stori jo nekaj, stori jo nekemu.
In seveda ni pomembno, kaj stori jo in kako, saj kot vedno — to stori jo NAROBÉ.

Tako je to. Kako se ti zdi?
Najraje bi zakričala in zbežala in se skrila kam na varno. V koga, ki je boljši.
In bi bila raje on — ali pa bi zakričala nanjo? Nanjo, ki ne ve, ki me ne pozna, a ji je vseeno mar.
Kako je to?
Če mi vsi smo ti in oni, nikjer nihče ni jaz. Pokaži svoj jaz. Saj le ti veš, kdo si.
Vedno boljši in popolnejši, a nikoli dovolj. Tako je to. Kako se ti zdi?
Prikupno ali neokusno?

VSAK ŽIVI IMA IME

Hana Vrtovec, 3. g

Poglej svojega soseda.
Veš, kdo je?
Veš, kdo je oseba,
veš, kaj predstavlja?
Zapri oči. Pomisli. Kdo si ti? Kdo ve?
Kdo lahko reče: »Jaz točno vem, kdo sem?«
Ampak kako lahko veš, kdo je tvoj sosed, če ne veš, kdo si ti?
Ljudje vsakodnevno dajemo ljudem oznake,
ki jih imenujemo imena, ter jih obsojamo.

Imam kos papirja. Zmečkam ga.
Še vedno lahko pišem nanj, ampak nikoli več ne bo enak.

ZADNJA DIPLOMA: NAVODILO ZA UPORABO BARAB

Lara Mlakar, 3. g

Vsakič, ko stopim na tla univerzitetnega kampusa,
v zraku čutim nežno melanholijo.

Univerza je poskus ohranitve kulturološkega spomina.

To je poskus preslepitve smrti,

zato je nekakšen boj proti času in smrtnosti.

Prva ameriška univerza, Univerza HARVARD.

Otrok univerze Cambridge iz Anglije.

Harvard je bila sprva stranska veja cerkve.

Predavanje je sodobna različica pridige.

Kako študente preobraziti tako, da bi zaživel smiselno?

Harvard je izvor DNK za celotno visoko šolstvo v ZDA!

Model, ki mu morajo slediti univerze.

Ne gre več za izobrazbo, ampak za tekmovalstvo za prestiž!

Težko je ostati v igri.

Fakultete so se opremile v velika podjetja,

obdana z zgradbami, postale so mini mesta.

Študentje so kupci.

Vsak študent je po diplomi zadolžen za več kot 25 000 dolarjev.

Ali res kupujemo kakovostnejšo izobrazbo?

Odprite oči. Ste študentje ali stranke?

IDEALNI SVET ALI NEKDO IMA RAD TOLE HIŠO

Klemen Kovačič, 3. g

V idealnem svetu bi verjetno imeli vse,
torej ne bi vedeli, kako lepo je,
ko si neko stvar iz srca želiš, saj bi vse že imeli.
Bili bi popolni, lepi, pridni, samostojni ...
Ali ne bi bilo pusto?

Ali ni bolje, da nismo popolni in lahko zaradi napak, ki jih storimo,
postanemo čedalje boljši ljudje?

Naš svet je idealen svet. Svet, ki nas lahko vedno preseneti.
Včasih smo žalostni, a potem toliko bolj cenimo lepe trenutke.

Včasih nas zebe, a smo toliko bolj srečni, ko pridemo na toplo.
Včasih smo utrujeni, a smo toliko bolj veseli, ko se naspani zbudimo.

Svet, v katerem živimo, je edini realni svet za nas.

Zakaj bi iskali drugega?

Raje pojdemo v svet, ki ga imamo, in tam poiščimo svoj ideal.

PRIKUPNO NEOKUSNI

Tina Resman, 3. g

Seveda se vsak lahko najde v nemoralnih prepričanjih,

čeprav jih zatira iz dneva v dan in kar naprej.

In seveda sama zase mislim, da sem koristna za nekoga,

ki ga niti srečam ne v istem mestu. Absurd?

Gledam ulice, cesto, ljudi in se mi niti sanja ne o svojih lastnih načelih,
ki jih vztrajno ovijam v vato in tako podarjam drugim v zadovoljstvo, češ:
"heteroseksualnost, delavnost, pridnost, zdravo življenje".

Prav, narobe: moralno, nemoralno ... OGABNO.

In če bi se želel za trenutek ustaviti sam v svojem miru,

bi te že nekdo pognal naprej, čeprav tega ne bi hotel, ubežati pa ne bi znal.

Pa te vseeno žene dalje. In potem zagledaš zlato perje v globeli in te prime,
da bi se vrgel vanj in se ne bi premaknil. Ker se ne bi mogel.

Potem bi ležal paraliziran na trdem, saj je tisto perje že zdavnaj izgnilo, sam pa ne bi mogel nič.

Ali pa denimo, da bi ubil človeka
in bi se kar naenkrat zbudil ves prepoten,
v preblisku lastnih misli, pa bi bil še vedno zdrav in neboljen? Samo, da si hetero!
Kje je zdaj morala, dragi, kam bežijo ti oči ...
Lahko bi spesnil nekaj novega in dodal barve.
Zakaj pa ne, nenazadnje bi lahko imeli tudi pisano perje!
In odkar je tvoja postelja postala kamena
in se nisi več znal zlit sam vase,
takrat ti enostavno ni preostalo drugega in si vstal.
Da, da, razumela bi, če bi bil nihilist povsem tako, odkrito.
Tudi če bi bil filozof, bi razumela, zares ... Pa vseeno.

Ženske v dolgih krilih s klobuki, tako kot včasih.
Rada bi jih videla, pa jih ni.
Rada bi videla soj v njihovih očeh,
ko so se izza senčnika tako prikupno nasmihale,
da te je ob pogledu nanje lahko popadlo edinole veselje.

Glej, kako je z jezikom nežno obšel bombon iz marcipana.
Kar tako, vsem na očeh, pa se niti ni oziral na postrojene ovce okrog njega.
In tisti vonj moškega po svežini, ko je v naletu ponosa lahko zgolj odprl usta in zamrmral:
Old Spice je za ta prave.

In če bi našel tisto rožo, bi jo tudi vzel.
In na tisto, s čimer si jim postregel prej, bi ti odgovorili, da si zdrav.
Ker ne smeš biti homoseksualec ali zabušant.
Ker bi lahko rekla, da v javnem življenju dobro srce ne šteje več.
Kadar je črno srce, črna misel, takrat je vseeno. Samo, da si "normalen".
In to se zgodi, ko odviješ vato. Hm, da.
In potem se približaš tistim "normalnim" ljudem in ugotoviš, da si se uštel.
Da se ti ne bi bilo treba ovijati v vato,
saj bi se cerkvene ovce v vsakem primeru obdale z žičnato ograjo, ki bi te porezala.
Ker nisi njihov.

Oprostite, oprostite.
Hm, pa brez zamere.
No ja, ampak moralno pa ni ...
Da, da, lahko poskusite tudi s kičem.
S tistim kičem, ki bi ga v svoji lahkovernosti zlahka postavili pred oltar
ter duhovniku pod mizo izročili kaj modrega, morda celo oranžnega.

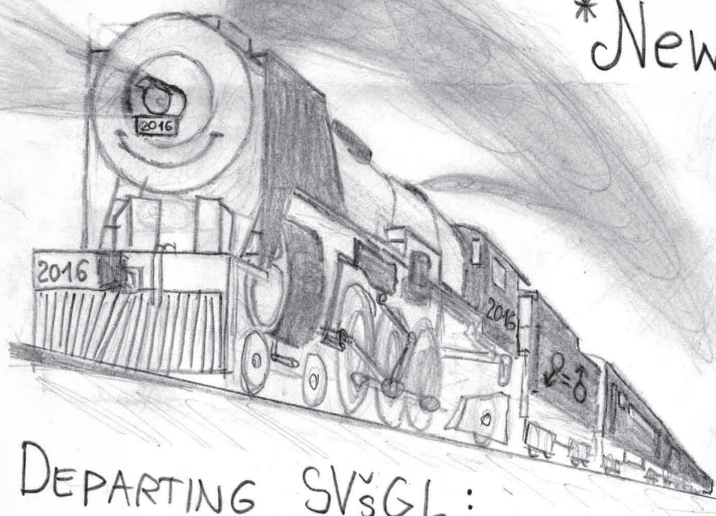
Samo, da je papirnato in ima številko. Bog vam bo povrnil, tako to gre!
Nevednež, kako se ti zvezde režijo z neba. One so svetle, ti pa si daleč ...
In mater, ta Sigmund! Kateri Sigmund?
Tisti, ki bi hipnotiziral pol sveta.
Morda tudi raznovrstne ovce, seveda, seveda. Po Freudu, seveda ...
Nato bi se ozrl Stanislavski in za njim Grotowski in vse bi se podrlo.
Morda sestavilo, ne vem, pa bi se s tistim bombonom znova drugače ravnilo.
Minimalistično, realistično ali dualistično?
Po želji, dragi.
Lahko se obrneš, morda boš našel krila.
Lahko bi jih naredil iz tistega zlatega perja,
Dedal bi bil ponosen nate.
Izpusti Minotavra, daj mu svoja krila.
Nihče ti ne bo sodil, prost si zdaj.
In potem bi se zbudil izven ograje,
še vedno krvav pod kožo.
Brez solz za pedre, kot bi se lahko izrazil.
Pa gre res brez solz?

Lahko si torej neokusen in če se ti pojavi tista morala,
po kateri hlepijo družbene ovce, jo kar odvrzi.
Saj to ni tvoja morala!
In še preden se ozreš, bo pred tabo stala vrsta jeklenih desničarjev,
ki bo hlepela po tvoji predaji v njihove vrste.
Prikupno, da.
Počasi sam s sabo, nikoli na silo.
Nežno, zlahka, brez motiva.
Šele takrat boš izbral sam svoj bombon,
ki ga ne boš znal skriti s kičem.
Lahkih nog naokrog.
Sam ali v dvoje.
Vendar vedno s svojo glavo, glavo, glavo –

THE FEMINISM EXPRESS

New

DEPARTING SVŠGL:
(NON-RESERVE)

3.2.2016 - 19:00

5., 9., 11.2.2016 - 18:00

TICKETS REQUIRED!

Urednica: Andreja Kopač / Avtorice in avtorji pesmi: Kolektivne pesnitve so prispevali dijaki in dijakinje

1., 2. in 3. letnika umetniške gimnazije, dramsko gledališka smer, ter Tina Resman, Klemen Kovačič,

Lara Mlakar in Hana Vrtovec. / Avtorice fotografij: Katka Slapar, Loredana Hana Vegelj, Ana Čigon / Avtor risbe: Aljaž Skarlovnik

Lektorica: Petra Županič / Oblikovalka: Tanja Radež / Zahvala: Mojca Dimec in dramsko-gledališki aktiv SVŠGL